

[Dohrmann]

glemmer ministeren jo, at det er fuldstændig frivilligt, hvor længe man vil arbejde. Om nogen vil arbejde 20 timer om ugen eller de vil arbejde 60 eller 70, skal man da helt overlade til den selvstændige selv at finde ud af. Derfor synes jeg nok, at ministeren går langt videre, end selv den nuværende lukkelov indebærer, og det skuffer mig ærlig talt, at en liberal eller konservativ minister også vil til at udstikke retningslinjer for, hvor længe en selvstændig må arbejde.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Jeg synes, det er fantastisk, at fru Lone Dybkjær ikke vil indse, at der er tale om en udvidelse. Når udgangspunktet for fru Lone Dybkjær er de 69½ time, så glemmer fru Lone Dybkjær, at det er under 2 pct. af detailhandelen, der udnytter de 17 timer, fordi de ligger fra kl. 6 om morgenen. Derfor er der reelt tale om en udvidelse af den ugentlige åbningstid.

Industriministeren (Stetter):

Hr. Dohrmanns indlæg forstod jeg ikke ganske; det behøver ikke nødvendigvis at være hr. Dohrmanns skyld.

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at de 69½ time, som fru Lone Dybkjær opererer med, er inden for nogle faste åbningstimer, hvor man starter kl. 6 om morgenen, og det er der ikke mange butiksindehavere der gør.

Det afgørende for mig er, at en normal selvstændig butiksindehaver har 50 effektive timer i dag i butikken; dertil kommer så planlægning, regnskabsføring og statistikvæsen, og hvad ved jeg, ved siden af, og det kan ikke undgås, at vi ved at ændre de faste åbningstider mere eller mindre tvinger vedkommende til at følge konkurrenterne. Konkurrenterne kan operere med skiftehold; det kan den mindre butiksindehaver ikke. Det kan ikke nytte noget, at man ser bort fra det, for sådan er det for hundredtusinder af danske familier i dag, og jeg forstod, at fru Lone Dybkjær heller ikke vil se bort fra det under de fortsatte drøftelser; det er jeg tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er mig altså fuldstændig ufatteligt, hvordan en maksimal åbningstid i dag på 69½ time, som vi foreslår nedsat til maksimalt 60 timer, kan føre til en udvidelse; det er dog en underlig sprogbrug.

Men hvis det er det, der er afgørende, så lad os diskutere maksimalt 50 timer; det er o.k. for os, vi har ikke lagt os fast, der står også »f.eks.«. Hvis vi kan nå et forlig på 50 timer, er det godt nok for os.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Forslaget sigter ikke på at udvide den samlede åbningstid, som vi nu er blevet belært om af fru Lone Dybkjær, men som vi faktisk har fattet stod i teksten, men det handler om at gøre det mere fleksibelt, forstået på den måde, at de handlende frit skal kunne placere åbningstiden på de tidspunkter, hvor deres kunder helst vil handle.

Det skulle ifølge forslaget fra de radikale redde den lille mand-kone-forretning, som konkurrencemæssigt ville blive bedre stillet på den måde.

Hvis vi tager det udgangspunkt, er hele forslaget forføjlet. Hvis åbningstiden blev gjort mere fleksibel, ville det især være discountbutikkerne, supermarkederne og stormagasinerne, som ville få glæde af det.

Lønomsætningerne her er faktisk ikke så store, som de radikale tror. Discountbutikkerne ansætter i stigende grad kvinder, gerne tidligere hjemmegående husmødre, så få timer, under de 15, at de ikke kommer ind under funktionærloven, og overenskomst er der stort set aldrig nogen af.

Det vil sige, at der arbejder en hærske af uorganiserede, underbetalte kvinder i discountbutikkerne. Når de annoncerer efter arbejdskraft i bladene, skriver de altid 10 timer, og der står også tit, at de gerne vil have hjemmegående husmødre.

Man kan også gå en anden vej, som mange gør, nemlig udelukkende eller for en meget stor del at ansætte unge under 18 år; de får nemlig en meget lavere løn, også hvis der skulle være en overenskomst. Tænk blot på, hvem der ekspederer i de chokoladebutikker, som har åbent om aftenen! Det er faktisk tit meget unge piger eller hjemmegående husmødre, som lige skal ud at tjene lidt ind til familien.